

almindelige borgerlige Reitergang, hvor der fra en Enkeltmands, Underdommerens Dom, kan appelleres til en kollegial Ret; det er Forholdet mellem Jurisdiktionschefens Domsmyndighed og Appellen til Krigsretten med en Forskjel, som jeg meget vel kjender, men som ikke hører hjemme under Straffelovens Behandling, det er nemlig Spørgsmaalet om, hvorledes Processordningen foregaar, ligesaa vel for Jurisdiktionschefens Domstol som for Krigsretten, men det er Noget, som ikke vedrører Straffeloven. Naar vi, som jeg haaber, snart vil faae til Behandling et Forslag om Ordningen af den militære Strafferetspleie, saa er det et Spørgsmaal, som der vil komme under Overveelse og kunne søres til en hensigtsmæssig Ordning, men i og for sig er det min Opfattelse, at den arbitrære Straffemyndigheds Anvendelse af Straffen i Straffelovbogen gennemgaaende fører til mildere Straffe end Krigsrettens, og er dette Tilfældet, og har man paa den anden Side den Afgang, som ligger i, at Enhver, der bliver straffet arbitrært og som tror sig straffet strengere, end hans Forsøelse fører med sig, efter dette Forslag har fuld og ubetinget Afgang til at appellere saadanne Straffe til Krigsretten, saa er det mig ikke muligt at se, hvorfor de Bærnepligtiges Interesse skulde søres os mere bort fra den arbitrære Straffemyndighed og stærkere ind mod Krigsretten. Nu maa jeg dertil sige, at enhver saadan Betragtning er bygget paa den Forudsætning, at den arbitrære Straffemyndighed ligger i de Overordnedes Hænder og ikke i større Grad end høist nødvendigt udstykses mellem de underordnede Kræfter. Dette med Hensyn til to af Forslagene, som her ere gjenopstillede, nemlig Bøiestraffen og Forslaget om Indskrænkning i den arbitrære Straffemyndighed. Det tredje er det Forslag, som er gjenoptaget angaaende § 121 om Hilspligten. Jeg tror endnu at burde fortælle erindre det høie Thing om denne Regels Historie, som maaske vil undre Flere, naar de blive bekendte dermed. Denne Regel i sin oprindelige Skikkelse har staaet i samtlige fremsatte Forslag til Straffeloven. Den stod saaledes i det Regjeringsudkast, der blev fremsat i Rigsdagen i 1871 og som blev behandlet i begge Rigsdagens Thing i 1871—72. Da Forslaget forhandlede her i Folkethinget, indstillede Udvalget dengang enstemmig en mindre Redaktionsændring i Paragrafen, sigende til at forhindre Misbrug af Reglen, men Paragrafen som saadan blev da enstemmig vedtaget af dette Thing med et Indhold fuldstændigt svarende til det, som der nu anbefales at stemme for. Jeg beder ærede Medlemmer erindre dette, det er altsaa ikke mere end 10 Aar siden, at Folkethinget enstemmig vedtog denne Regel. En anden Opfattelse af dette Forhold kom først frem i Samlingen 1876—77 i det Udvalg, der behandlede det Haffnerste Lovforslag. Da indstillede man en Ordning, som skulde medføre, at der blev en an-

den Opfattelse af Hilspligten overfor den uniformerede end overfor den ikke uniformerede Overmand. De Herrer maa erindre, at Udvalgets Flertal, som indstillede denne Regel, dog ikke havde den Opfattelse, som nu gjøres gjældende, nemlig, at det skulde være tilladt ikke at hilse en ikke uniformeret Overmand, men, mine Herrer! Forholdet var et andet. Der findes en Udtalelse derom i Betænkningen, Tillæg B, for 1876—77, Sp. 945. Med Hensyn til den Ændring, der gaar ud paa at indsette disse Ord: „naar denne er i Uniform“, siges der: „Flertallet har anset det for uensigtsmæssigt at foreskrive særlig Straf for Undladelse af at vise Tegns paa Respektlighed, undtagen naar de Foresatte ere i Uniform og saaledes kjendelige for Mandstabet.“ Jeg beder, at man vil lægge Mærke til denne Udtalelse, hvormed Flertallets Forslag dengang blev motiveret. Man har ikke anset det for hensigtsmæssigt at fastsætte særlig Straf for dette Tilfælde, og hvad ligger deri? Der ligger simpeltthen den Erkjendelse, at, naar det blev befalet Mandstabet ved Reglement, ved tjenstlig Befaling at hilse ikke alene uniformerede Overmand, men ogsaa Overmand, som de kjende, der ere i civile Klæder, og en Menig undlader dette og altsaa sidder en saadan Befaling overhørig, vil han ikke bestemindre gaa ind under Straffelovens almindelige § 158 om den, der handler imod almindelige Reglementer og Anordninger. De Herrer ville altsaa se, at det er en væsentlig anden Opfattelse end den, der nu gjøres gjældende. Naar det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimestad) dengang sluttede sig til Forslaget, var det netop med den Motivering, som Flertallet havde anvendt, og da den modsatte kom til Orde her i Thinget, at man var tilbøjelig til at opfatte Forslaget saaledes, at det virkelig skulde forbydes Overordnede at befale, at man skulde hilse civilklædte Overmand, saa traadte dengang det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds bort fra Forslaget. Under denne Forudsætning kunde han ikke slutte sig dertil, idet det i saa Tilfælde vilde være et Stykke Tjenestereglement, der blev sat ind i Straffeloven. Saaledes har denne Sags Opfattelse været tidligere, og jeg henstiller til det høie Thing, hvorvidt man anser det for rigtigt i det Dødblik, der er Mulighed for endelig at gennemføre Straffeloven, at ville gjøre en væsentlig anden Opfattelse gjældende. Jeg skal dertil endvidere sige, at, naar dette Forslag er blevet betegnet ogsaa af den høitærede Marineminister som en Betingelse for at kunne acceptere den nye Straffelov . . . (Hørup: Det er det aldeles ikke!). Jeg tror, at den høitagtede Marineministers Erklæring positivt gif ud derpaa. (Marineministeren [Ravn]: Ja!). Den høitærede Marineminister siger Ja, det ærede Medlem siger Nei, jeg veed ikke, hvem man i den Henseende skal stole paa. Naar det er Tilfældet nu, skal jeg